

України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>

2. Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-VI «Про захист персональних даних» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>

3. Постанова Кабінету Міністрів України від 26.11.2014 р. № 669 «Про затвердження Порядку отримання, вилучення з Єдиного державного демографічного реєстру та знищення відцифрованих відбитків пальців рук особи» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua>

Гречка В.П., курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук
доцент кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС, **Волох О.К.**

ЗАСТОСУВАННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА

Як визначено частиною 2 статті 6 Конституції України, органи судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Згідно ч. 1 ст. 129 Конституції України суддя, здійснюючи правосуддя, є незалежним та керується верховенством права.

Однією з основних засад (принципів) адміністративного судочинства, що проголошено у п. 1 ч. 3 ст. 2 КАС України, є верховенство права.

Відповідно до частин 1, 2 статті 6 КАС України суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

У ч. 1 ст. 8 Конституції України встановлено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Згідно статті 147 Основного Закону України Конституційний Суд України здійснює офіційне тлумачення Конституції України. Діяльність Конституційного Суду України ґрунтується у тому числі на принципі обов'язковості ухвалених ним рішень і висновків.

Отже, необхідно нагадати правову позицію Конституційного Суду України щодо принципу верховенства права.

Так, Конституційний Суд України зазначив, що верховенство права – це панування права в суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо. Суд, здійснюючи правосуддя на засадах верховенства права, забезпечує захист гарантованих Конституцією та

*АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ
ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІЯ ЗАПОБИГАННЯ КОРУПЦІЇ*

законами України прав і свобод людини і громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства і держави (абзац другий, п'ятнадцятий підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004).

Елементами верховенства права є принципи рівності і справедливості, правової визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі (абзац другий підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005).

Справедливість – одна з основних засад права, є вирішальною у визначенні його як регулятора суспільних відносин, одним із загальнолюдських вимірів права. Зазвичай справедливість розглядають як властивість права, виражену, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки. У сфері реалізації права справедливість проявляється, зокрема, у рівності всіх перед законом. Справедливе застосування норм права – є передусім недискримінаційний підхід, неупередженість (абзац третій, четвертий, п'ятий підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004).

Правову позицію щодо дотримання справедливості Конституційний Суд України висловив у Рішенні від 30 січня 2003 року № 3-рп/2003: «Правосуддя за своєю суттю визнається таким лише за умови, що воно відповідає вимогам справедливості і забезпечує ефективне поновлення в правах. Загальною декларацією прав людини 1948 року передбачено, що кожна людина має право на ефективне поновлення в правах компетентними національними судами у випадках порушення її основних прав, наданих їй конституцією або законом (стаття 8). Право на ефективний засіб захисту закріплено також у Міжнародному пакті про громадянські та політичні права (стаття 2) і в Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (стаття 13)» (абзац десятий пункту 9 мотивувальної частини).

Принцип правової визначеності означає, що «обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями. Тобто обмеження будь-якого права повинне базуватися на критеріях, які дадуть змогу особі відокремлювати правомірну поведінку від протиправної, передбачати юридичні наслідки своєї поведінки» (абзац третій підпункту 3.1 пункту 3 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010).

Одним із елементів верховенства права є принцип пропорційності, який означає, зокрема, що заходи, передбачені в нормативно-правових актах, повинні спрямовуватися на досягнення легітимної мети та мають бути співмірними з нею (абзац третій підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної

*АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ
ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІЯ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ*

частини Рішення Конституційного Суду України від 25 січня 2012 року № 3-рп/2012).

Список використаних джерел:

1. Конституція України: прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996р. (зі змінами) // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст.141.
2. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 35-36, № 37, ст.446.

Колпаков О.В., курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук
доцент кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС, **Волох О.К.**

***ПОРУШЕННЯ ПРИНЦИПІВ ВІДКРИТОСТІ І ПРОЗОРОСТІ ОБРОБКИ
ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ***

Згідно ч. 3 ст. 32 Конституції України кожний громадянин має право знайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею.

Те, що стосується порушення в Законі України від 20.11.2012 р. № 5492-VI «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус»[1] принципів відкритості і прозорості обробки персональних даних, цілком відноситься до порушення припису частини третьої статті 32 Конституції України.

Згідно статей 6, 8, 12 і 16 Закону України від 01.06.2010 р. № 2297-VI «Про захист персональних даних»:1) обробка персональних даних здійснюється відкрито і прозоро із застосуванням засобів та у спосіб, що відповідають визначеним цілям такої обробки (ч. 1 ст. 6);2) суб'єкт персональних даних має право на доступ до своїх персональних даних; отримувати не пізніше як за тридцять календарних днів з дня надходження запиту, крім випадків, передбачених законом, відповідь про те, чи обробляються його персональні дані, а також отримувати зміст таких персональних даних (п.п. 3, 4 ч. 2 ст. 8);3) суб'єкт персональних даних повідомляється про володільця персональних даних, склад та зміст зібраних персональних даних, свої права, визначені цим Законом, мету збору персональних даних та осіб, яким передаються його персональні дані:- в момент збору персональних даних, якщо персональні дані збираються у суб'єкта персональних даних;- в інших випадках протягом тридцяти робочих днів з дня збору персональних даних (ч. 2 ст. 12);4) суб'єкт персональних даних має право на одержання будь-яких відомостей про себе у будь-якого